

Behandlingen og Bedømmelsen af dette Forslag gaa ud fra, at de Beregninger, der er anstillede, vil slaa til — et æret, paa dette Omraade meget kyndigt Medlem (Gamborg) ryster paa Hovedet; det er ogsaa muligt, at han har Ret, og det maa altsaa undersøges, men jeg vil foreløbig gaa ud fra, at de er rigtige. Og saa vil jeg erkende, at 4 Kr. 80 Øre om Aaret, 40 Øre om Maanedene, knap 10 Øre om Ugen, naturligvis ikke er noget overvældende Bidrag, men skulde Beregningerne ikke slaa til, kan dette Bidrag jo stige, og saa vil mine Betæneligheder blive større, end de er ved de 4 Kr. 80 Øre. Man kan, som sagt, sige, at det ikke er noget overvældende Bidrag at kræve, men man maa imidlertid heller ikke lukke Øjnene for den Side af Sagen, at efterhaanden som Sygekassevæsenet udvikler sig og Sygekasserne kommer til at omfatte stadig flere, ogsaa de lidt bedre stillede — og jeg mener, det er god Udvikling i og for sig; nu omfatter Sygekasserne jo $1\frac{1}{4}$ Million Medborgere, omtrent 60 pCt. af hele den voksne Befolkning over 15 Aar, og de udvides stadig mere —, kommer jo ogsaa Lægerne med deres stadige og deres stærkt stigende Krav, og der er da en Fare for, at hvis vi bliver ved at skærpe Kravene, kan Sygekassekontingentet, nu sammen med Invalidepremien, blive saa stort, at det vel kan overkommes af adskillige, men at der forneden blandt Sygekassemedlemmerne danner sig et Lag, som har svært ved at betale det, og som kan falde af. Den Fare maa vi ikke lukke Øjnene for, saaledes at vi taber forneden, hvad vi vinder foroven; det er altid en stor demokratisk Fare. Vi har bestandig fra vor Side advaret mod at skærpe Kravet til de ubemidlede i saa høj Grad, at det blev uoverkommeligt for dem og derved svækkede Modet og Haabet hos dem. Man kan kræve saa mange Bidrag til det ene og til det andet, at de overvældes deraf. Det har vi advaret imod, og det er vi stadig betænkelige ved.

Imidlertid erkender vi, at man, som Rigsdagen er sammensat og med den nuværende Regering, ikke kan vente i Øjeblikket at komme frem, hverken efter de Principper, vi fremlagde i 1917, eller gennem den Form, Minister Stauning foreslog i Fjor, men Spørgsmaalet er brændende, og det haster. De Mennesker, der her er Tale om, har nu ventet mindst i 20 Aar, efter at Sagen var rejst paa en saadan Maade her i Rigsdagen, at de maatte vente

en Løsning i en nær Fremtid; vi vil da ikke bidrage til at skuffe deres Forventning paa ny, men vil gerne fra vor Side medvirke af al Evne til Fremme af disse Lovforslag, som her foreligger, med det Forbehold, jeg her har taget, og med en vis Kritik og med Ønsker om visse Ændringer i Enkeltheder, som jo nærmere maa overvejes i et Udvalg. Der bydes her en Del — langt fra alle, men en Del — af de ca. 43 000 Arbejdsinvalidere, man regner, vi har i Øjeblikket, Adgang til ved at blive Medlemmer af Sygekasser og selv betale dette Bidrag af 4 Kr. 80 Øre aarlig, som forhaabentlig ikke vil blive synderlig større, efter et Aars Forløb, altsaa fra 1. Juli 1922, at være invalideforsikrede, at være sikrede en Sum af 800 Kr. om Aaret. Og de kronisk syge bydes der Adgang til, forsaavidt de er arbejdsføre, at komme ind i Sygekasserne, og Sygekasserne faar den Hjælp, der skal ydes dem, godtgjort af Stat og Kommune. Og de kronisk syge, der ikke er arbejdsføre, dem aabner man saa en Bagdør, en Adgang til dog i nogen Grad at blive hjulpet igennem en Ændring af Fattiglovens § 63. Jeg forstaar Paragraffens Affattelse saaledes — hvad der ogsaa synes at fremgaa af Ministerens Forelæggelsestale —, at samtlige for Tiden værende Arbejdsinvalidere derigennem kan faa en midlertidig Hjælp ogsaa i det Aar, der vil gaa, indtil de har sikret sig Invaliderente gennem Medlemskab i en Sygekasse, idet de jo, naar disse Lovforslag er vedtagne og træder i Kraft, er stillede saaledes, at de i de sidste 3 Aar ikke har kunnet blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, og saaledes fyldestgør de Betingelser, Loven stiller, saa at de straks vil kunne faa denne Hjælp — saaledes opfatter jeg det.

Man maa sige, at der ydes noget for alle, og i Løbet af et Aarstid en Del for en Del af dem, der her er Tale om at hjælpe. Det er rigtigt, hvad baade Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale, og Venstres ærede Ordfører sagde her, at det er ikke svært at finde enkelte Tilfælde, hvor man alligevel ikke kan naa at yde Hjælp. En Mand f. Eks., der har staaet lige paa Grænsen det meste af sit Liv, men saa bliver Invalid, kan være meget vanskeligt stillet, og han hjælpes ikke igennem det her foreslaaede. Grænsen er jo i høj Grad vakkende mellem dem, der kan være, og dem, der ikke kan være Medlemmer af en Sygekasse. Det fremgaaar blandt andet af en ejendommelig lille